

Veel collega's zien Baks, de dag voor het helemaal mis ging, nog gewoon op het werk. Niets aan de hand en zoals altijd joviaal en bereid tot een praatje. De volgende dag lag hij in coma. Niet te bevatten. Gaat het een dag duren of langer? Je weet nooit hoe lang iemand in een coma blijft. Komt hij er nog wel uit? Dat hopen we natuurlijk allemaal en we hoorden dat hij reageerde op prikkels en hij ging van de beademing af, kon zelf ademen. Dat gaf ons hoop. Wat merkte hij zelf in deze toestand? De hoop was vergeefs, zijn kansen waren minimaal en later bleken de kansen zelfs nihil, de coma zou definitief zijn. Collega's vroegen dagelijks of er nieuws was en toen vorige week bleek dat zijn hersenactiviteit slechts beperkt was tot een paar basisfuncties en zijn persoonlijke denken en beleving verdwenen waren, drong het ergste tot ons door.

Baks heeft de laatste jaren met zijn gezondheid veel moeten doorstaan maar hij moest en zou terugkomen op de bus en toen het zover was verwelkomden wij hem met open armen want Baks was een geliefd collega. Rustig, meelevend, met humor en nooit humeurig voor zover ik het zelf heb ervaren. Ik heb hem zien komen bij Westnederland aan de Schieweg 80 in Delft. Iets slanker gebouwd maar met hetzelfde karakter.

Ik herinner mij een heel vervelend voorval uit de begintijd van zijn loopbaan op de bus (Baks begon in mei 1990) waardoor ik met Baks een bijzondere band zou krijgen. Een collega, die nu al vele jaren met pensioen is, had in de chauffeurskantine zijn tas op tafel gezet en daaruit stak een krant omhoog. Baks pakte de krant om de voorpagina even te bekijken maar die collega rukte de krant uit zijn handen en zei letterlijk: "Een zwarte leest mijn krant niet". Het was zo bizar om te horen dat ik in eerste instantie aan een ongepast geintje dacht maar het was merkbaar gemeend uitgesproken. Baks reageerde niet eens boos maar legde de krant terug en gaf verder geen kik. Ik was echter gechoqueerd en zonder wat te zeggen ben ik naar de vestigingschef gelopen en ik heb een officiële klacht ingediend waardoor de bewuste collega op het matje moest komen. Wat daar besproken is, weet ik niet maar ik vond dat dit voorval uiteraard niet zomaar kon passeren en aan de kaak gesteld moest worden. Later merkte ik dat Baks mijn actie te weten was gekomen en dat zorgde toch, zonder dat we het vaak benoemden, voor een speciale band.

Bij collega's was een van zijn bekende uitspraken over het zendbakje in de bus heel gangbaar. Hij riep b.v. op voor overstappers zoals een gezagvoerder van een vliegtuig contact heeft met de verkeerstoren. Hij vroeg dan b.v. permissie om te landen als hij in de buurt van het station aan kwam rijden. Hij gebruikte daarvoor de bekende Engelse termen uit de luchtvaart. Veel collega's hebben iets herkenbaars als ze elkaar oproepen en dit was een zeer kenmerkende manier van Baks.

Baks heeft altijd de indruk gewekt dat hij vol in het leven stond en hij was, voor zover ik weet, absoluut geen grijze muis. Hij heeft in de 62 jaar die hem gegund zijn geweest geen saai leven geleid. Helaas, de gezagvoerder is aan zijn laatste vlucht begonnen. Hopelijk vindt hij een goed eindstation, we gunnen het hem van harte. Pappa, Alfa, Delta of beter nog Bravo, Alfa, Kilo, Sierra is taking off in the sky.

Namens alle collega's, het management van Connexxion en mezelf wens ik familie, vrienden en bekenden veel sterkte in de komende tijd om dit verlies een plaatsje te geven en te verwerken.

Tekst: Wim Koeleman

